

Nr 750.

Av herr **Karlsson** i Grängesberg **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 232, med förslag till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhets-skatt, m. m.*

När en ändring av den statliga inkomst- och förmögenhetsbeskattningen och den kommunala progressivbeskattningen skall genomföras, hade det varit i hög grad önskvärt, att hela skattelagstiftningen, både den statliga och kommunala, blivit i ett sammanhang föremål för revision. Då en reformering av kommunalbeskattningen är bebådad och snarast måste komma till stånd, hade det varit så mycket mera befogat att hela skatterevisjonen skett i ett sammanhang. Även frågan om slopande av mantalspenningarna och övriga personella avgifter är f. n. föremål för utredning. De skattefria avdragens höjning är också en fråga som snarast måste lösas.

I motiveringen till det nu föreliggande förslaget har finansministern icke heller kunnat förbise inbördesförhållandet mellan de olika slagen av skatter och har därför i sin redogörelse medtagit såväl kommunalskatterna som de indirekta skatterna vid belysningen av skattebördan. Finansministerns beräkningar beträffande skattebördans fördelning bygger på förutsättningen av oförändrad kommunalbeskattning. Då man emellertid förutsätter att kommunalbeskattningen inom en nära framtid skall bli föremål för revision, är givetvis sammanställningen av den föreslagna statliga skatten och den nu gällande kommunalbeskattningen av ringa värde. Genom att den kommunala progressivbeskattningen nu göres till föremål för lagändring blir riksdagen också i viss mån bunden när den skall taga ställning till en reformering av hela kommunalbeskattningen.

Den föreslagna omläggningen av bolagsbeskattningen från progressiv till proportionell och befrielse för bolagen att erlægga kommunal progressivskatt innebär inte endast en nyhet, utan medför även en betydande skattelättnad för bolag, något som även finansministern erkänner. Som motiv för denna skattelättnad för bolagen anför finansministern, att det måste anses vara en »dubbelbeskattning», om bolagsvinsterna först beskattas hos bolagen och sedan i form av inkomstbeskattning hos den enskilda aktieägaren.

I regeringspropositionen anföres, att den skatteandel, som bolagen undslippa, om de befrias från erläggande av kommunal progressivskatt, uppgår till 4,820,000 kronor. (Detta enligt 1935 års beskattning.) Denna skatteandel, som bolagen enligt regeringsförslaget befrias ifrån, kommer att läggas på övriga skattebetalare.

Skall emellertid en del av bolagsvinstbeskattningen överföras på aktieägarna och övriga enskilda skattebetalare, då kräves ovillkorligen att beskattningen sker efter en ytterligare kraftigt stegrad progressiv skatteskala. Om icke progressiviteten för de stora inkomstagarna skärpes, kommer bolagens skattelättnad att öka de lägre inkomstagarnas skattebörd. Regeringen har i sitt förslag icke tagit nödig hänsyn till detta.

Den socialistiska riksdagsgruppen har tidigare i riksdagen framfört förslag om, att den kommunala beskattningen bör göras progressiv. Vi anse att vid den förestående revisionen av kommunalskattelagstiftningen bör en sådan beskattningsform genomföras. Denna kommunala progressivbeskattning bör göras så kraftig, att de större inkomstagarna bringas att erlægga så stor andel att därav även kan utgå visst bidrag till kommunal skatteutjämning.

Särskilt med hänsyn bland annat till bolagens befriande från den kommunala progressivskatten bör emellertid redan nu en skärpning av progressivskalan för denna skatt komma till stånd för de större inkomstagarna.

I det nu föreliggande regeringsförslaget har den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten delats upp på tvenne skatter, bottensskatt och tilläggsskatt. Av dessa båda skatter är endast bottensskatten rörlig. För att göra rättvisa åt de lägre inkomstagarna är det nödvändigt att tilläggsskatten uttages efter en mera kraftigt stigande progressiv skala än den regeringen föreslår. Detta är så mycket mer nödvändigt som progressionen å beskattningsbara belopp mellan 2,000 kr. och 6,000 kr. är rätt kraftig. För övrigt har samhället skyldighet att av de större inkomsterna och förmögenheterna uttaga medel för finansiering av nödvändiga sociala åtgärder.

Utöver vad som här anförts som stöd för en skärpning av den progressiva skatteskalen, må ur propositionen anföras följande, som är synnerligen talande:

»Till inkomstgruppen med en årsinkomst pr yrkesutövare upp till cirka 3,000 kr. hör, enligt på 1930 års folkräkning grundade beräkningar angående den genomsnittliga inkomsten pr yrkesutövare, icke mindre än 85 procent av Sveriges befolkning, och den andel av den av den totala för beskattningsändamål uppgivna inkomsten som faller på denna grupp utgör cirka 58 procent. En mellangrupp med årsinkomst upp till cirka 10,000 kr., som i genomsnitt har 3 à 4 gånger så stor inkomst pr familj som den lägsta gruppen, utgör 13 procent av folkmängden och förfogar över 30 procent av den totala inkomsten. Den högsta gruppen med inkomster över 10,000 kr., vars medelinkomst är 13 à 14 gånger större än den lägsta gruppens, omfattar endast 2 procent av folkmängden. På denna grupp faller cirka 12 procent av den totala inkomsten.»

Det anförda talar sitt tydliga språk för en skärpt progressiv skatteskala, för att en icke allt för oproportionerligt hög skatt skall drabba de lägre inkomstagarna. Man har härvidlag även att räkna med den indirekta beskattningen — i form av tullar, acciser och skatter på livsförnödenheter — som hårdare drabbar lägre inkomstagare än högre. (I den lägsta inkomst-

gruppen tar, enligt propositionen, denna beskattning ända upp till 20 procent av inkomsterna.) Allt efter som inkomstbeloppet stiger blir procenttalet för denna skattebelastning mindre, för att slutligen vid hög inkomst sjunka ner till en ren obetydlighet. Även om man vid en kraftig progression skulle komma upp till en skatt motsvarande omkr. 50 procent av inkomsten i den högsta inkomstgruppen, är denna skatt för en dylik inkomsttagare icke på långt när så personligt betungande som vad enbart den indirekta beskattningen är för en inkomsttagare i den lägsta inkomstgruppen.

Då vi framlägga förslag om en mera skärpt beskattning av större inkomster och förmögenheter, sker detta främst med hänsyn till nödvändigheten att på denna väg skaffa erforderliga medel till täckande av kostnaderna för sociala välfärdsåtgärder, förbättrad folkpensionering, bättre hjälp åt de fattiga m. m. samt för att lätta bördan för de små inkomsttagarna. Genom en kraftigare beskattning av de bärkraftiga inkomsttagarna och de större förmögenheterna samt med genomförande av en skärpt beskattning av kvarlåtenskap och arv m. m. kan samhället utan svårighet uppbringa de medel, som äro behöfliga för att skapa lyckligare förhållanden i fattigmanshemmen, där så många för närvarande få oförskyllt lida nöd och leva i armod.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen, med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 232, måtte besluta:

1) att förslaget till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skall, beträffande paragraf 18, erhålla följande ändrade lydelse:

1 mom. Inkomst- och förmögenhetsskatt — — — ekonomiska intressen.
 2 mom. Bottenskattens grundbelopp — — — det beskattningsbara beloppet.

3 mom. Tillägsskatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 8,000 kronor: 4 procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 6,000 kronor;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

8,000 men icke	10,000 kr.:	80 kr. för	8,000 kr. och	5 % av återstoden
10,000 » »	12,000 » :	180 » »	10,000 » »	6 % » »
12,000 » »	15,000 » :	300 » »	12,000 » »	7 % » »
15,000 » »	20,000 » :	510 » »	15,000 » »	8 % » »
20,000 » »	30,000 » :	910 » »	20,000 » »	10 % » »
30,000 » »	40,000 » :	1,910 » »	30,000 » »	12 % » »
40,000 » »	60,000 » :	3,110 » »	40,000 » »	15 % » »
60,000 » »	80,000 » :	6,110 » »	60,000 » »	18 % » »
80,000 » »	100,000 » :	9,710 » »	80,000 » »	21 % » »
100,000 » »	200,000 » :	13,910 » »	100,000 » »	25 % » »

200,000 men icke 500,000 kr.:	38,910 kr. för	200,000 kr. och 30 %	av återstoden
500,000 » » 1,000,000 » :	128,910 » »	500,000 » » 35 % »	»
1,000,000	: 303,910 » »	»1,000,000 » » 40 % »	»

2) att förslaget till förordning om särskild skatt å förmögenhet skall, beträffande paragraf 3, erhålla följande ändrade lydelse:

§ 3.

Särskild skatt å förmögenhet skall utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 50,000 kronor: två promille av den del av förmögenheten som överstiger 20,000 kronor, dock lägst två kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

50,000 men icke 100,000 kr.:	60 kr. för	50,000 och 4 ⁰ / ₁₀₀	av återstoden
100,000 » » 300,000 » :	260 » »	100,000 » 8 ⁰ / ₁₀₀ »	»
300,000 » » 600,000 » :	1,860 » »	300,000 » 12 ⁰ / ₁₀₀ »	»
600,000 » » 1,000,000 » :	5,460 » »	600,000 » 16 ⁰ / ₁₀₀ »	»
1,000,000	: 11,860 » »	»1,000,000 » 20 ⁰ / ₁₀₀ »	»

3) att förslaget till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt skall, beträffande paragraf 4, erhålla följande ändrade lydelse:

§ 4.

1 mom. Progressivskatten utgör

för den del av det till kommunal progressivskatt beskattningsbara beloppet som överstiger

3,000 kronor men ej	7,000 kronor	0.5 %
7,000 » » »	12,000 »	1 %
12,000 » » »	20,000 »	2 %
20,000 » » »	35,000 »	3 %
35,000 » » »	50,000 »	4 %
50,000 » » »	75,000 »	5 %
75,000 » » »	100,000 »	6 %
100,000 » » »	200,000 »	7 %
200,000 » » »	500,000 »	8 %
500,000 » » »	1,000,000 »	9 %
1,000,000 »	10 %

dock att grundbeloppet icke må i något fall överstiga 8.5 procent av det beskattningsbara beloppet.

Grundbeloppet upptages — — — fullt krontal, bortfallet.
2 mom. Rörande fördelningen — — — beskattningsbara beloppet.

Stockholm den 20 april 1936.

Verner Karlsson.

K. Kilbom.

Viktor Herou.

Nils Flyg.

Torsten Henrikson.

Arv. Olsson.

Albin Ström.

Aug. Spångberg.

